

Hồi 8

Bức Đòi Tiêu Ngân

C

ần nhi tiến lên mấy bước cung thân báo cáo:

-Sư thúc, tứ tiểu thư cầu kiến.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

-Tặc tử giảo hoạt thật! Xem ra đêm nay Tống Thiên Hành chịu thua các người một keo vậy.

Lời nói của Tống Thiên Hành làm Hồ nhi và Cần nhi như lọt vào giữa đám sương mù không hiểu đầu dây mối nhợ ra sao cả.

Tống Thiên Hành liếc nhìn đáng vẻ hai người, hơn ai hết chàng biết chúng đang mong đợi điều gì, nhưng chàng chỉ cười nhẹ nói:

-Không có việc gì nghiêm trọng, lúc này có người mạo tứ tiểu thư, cướp Vân nhị công tử giả mạo đi rồi, bây giờ hai người ra mời tứ tiểu thư vào, không cần canh gác ngoài cửa nữa. Truyền lệnh cho Ngân y vệ đội đội trưởng, đặc bị gia tăng giới bị ở phía thất xá quyền thuộc của Thính Đào Hiên.

Hồ nhi, Cần nhi biến sắc mặt cúi đầu hành lễ đi ngay.

Tống Thiên Hành đứng lặng chau mày trầm tư.

Một lát sau Vân Trung Phụng y phục phất phơ nhẹ gót hài bước vào, mày liễu khẽ cau lại, kêu nhỏ nhỏ:

-Tống tiên sinh!

Tống Thiên Hành như vừa tỉnh lại, giơ tay mời:

-Tứ tiểu thư, mời!

Vừa nói vừa phất tay giải huyệt cho Thạch Tráng Duy.

Vân Trung Phụng vào đến mật thất nhìn lướt qua cảnh tượng trong phòng bất giác kinh hãi kêu lên:

-Tống tiên sinh, có...

Đồng thời Chấp pháp đường đường chủ Thạch Tráng Duy hơi nghiêng người chú mục nhìn Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Tứ tiểu thư, lúc này người...

Hai người gần như đồng thời lên tiếng, cũng đồng giữ lại phần cuối lời nói chưa nói hết.

Tống Thiên Hành quét mắt lướt qua gương mặt hai người một cái rồi cười nhẹ nói:

-Sự việc là như vậy...

Tiếp đó đem việc vừa xảy ra thuật lại tỉ mỉ cho hai người nghe.

Thạch Tráng Duy tỉnh ngộ:

-Ồ, thì ra là như vậy, vị tứ tiểu thư lúc này là người giả mạo.

Vân Trung Phụng cau mày, đôi mắt đẹp của nàng không giấu được nét kinh động, nhìn Tống Thiên Hành nói:

-Tống tiên sinh, tình hình này ta cũng khó thoát khỏi hiềm nghi là nội gian của bản bảo rồi!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

-Căn cứ vào việc để luận việc thì tứ tiểu thư cũng bị chút hiềm nghi, nhưng kẻ đục người trong tự mình biết lấy, sự việc càng ngày càng rõ dần ra, trong khi chân tướng còn chưa lộ rõ, tứ tiểu thư cũng đừng vì thế mà bận lòng. Cũng may mất đi một tên nội gian không quan trọng, đối với bản bảo cũng không phải là tổn thất lớn, việc này đến đây là chấm dứt, không nên nhắc lại nữa.

Hơi dừng lời một lúc, mục quang chàng dừng lại trên gương mặt Thạch Tráng Duy, nói:

-Thạch huynh trở về được rồi, nhớ lấy, tất cả sự việc xảy ra ở đây đêm nay không được tiết lộ với bất kỳ ai!

Thạch Tráng Duy ứng tiếng lãnh mạng rồi cuối đầu thi lễ đi ra.

Tống Thiên Hành chờ Thạch Tráng Duy đi khuất, mới lên tiếng gọi:

-Người đâu!

Cần nhi ứng tiếng vào phòng, Tống Thiên Hành gọi hắn đến gần kề tai nói nhỏ một hồi, Cần nhi gật đầu liên liền nói:

-Cần nhi nghe rõ rồi.

Tống Thiên Hành cao giọng nói:

-Được rồi, người đi mau đi, nhân tiện gọi tiểu sư thúc về đây.

“Tiểu sư thúc” của Cần nhi là Hồ nhi, đây là kế ước ngầm giữa hai người. Cần nhi gọi Hồ nhi là “tiểu sư thúc”. Hồ nhi lại gọi Cần nhi là “tiểu diệt nhi”

Cần nhi cung kính đáp:

-Dạ!

Rồi nhìn hai người hành lễ, xong vội vã ra đi.

Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Phụng cười nói:

-Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành có lời cáo lỗi vì những lời nói lúc nãy.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên:

-Những lời nói lúc nãy...

Tống Thiên Hành đỡ lời:

-Phải, những lời Tống Thiên Hành nói tứ tiểu thư có thể bị hiềm nghi là nội gian, kỳ thực những lời ấy là có dụng ý riêng, chẳng qua là cố ý nói cho Thạch Tráng Duy nghe mà thôi.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Người nói Thạch đường chủ, hắn cũng bị... cũng bị hiềm nghi?

Tống Thiên Hành gật đầu nói:

-Đúng vậy, lúc nãy ta dặn Cần nhi truyền lệnh cho người giám sát hành tung của hắn.

Hơi dừng lời một chút chàng tiếp lời:

-Địch nhân không những to gan té tâm, hơn nữa chỗ dụng tâm còn thâm độc vạn phần, ta

mới vừa bị lừa một vố, không thể để chúng múa rìu nữa được.

Vân Trung Phụng nói:

-Có phải Tống tiên sinh đã biết được...

Tống Thiên Hành thở dài:

-Hiện thời nói biết được thì còn quá sớm, nhưng đối phương đã là nữ nhân, phạm vi điều tra sẽ thu hẹp hơn nhiều. Tống Thiên Hành nghĩ chắc không khó lắm.

Vân Trung Phụng hỏi tiếp:

-Người đó có đặc trưng thế nào?

Tống Thiên Hành nói:

-Người đó đáng người, phong thái hầu như không có điểm nào khác tứ tiểu thư, nếu không có giọng nói khàn khàn với mảnh sa che mặt thì Tống Thiên Hành không thể hoài nghi được.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

-Đáng tiếc là lúc ấy Tống Thiên Hành ta không hành động dứt khoát, cuối cùng đành chậm một bước để hấn đắc thủ rồi tẩu thoát.

Vân Trung Phụng chau mày trầm tư nói:

-Người đó có thể là ai được?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

-Người này đối với mọi sắp xếp trong bảo cùng với thói quen của tứ tiểu thư rõ như lòng bàn tay, lại cũng là người đã từng đến mật thất của Thính Đào Hiên, tứ tiểu thư thử nghĩ xem, ai là người có khả năng nhất?

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Làm sao Tống tiên sinh dám đoán định người này đã từng đến mật thất của Thính Đào Hiên?

Tống Thiên Hành nói:

-Nếu người đó chưa từng đến mật thất này, đồng thời không biết rõ địa hình địa vật ở đây thì làm sao tránh được tai mắt của những người canh gác xung quanh đây mà ra vào tự do như vậy, lại còn chọn một con đường mà Ngân y vệ đội chưa từng biết đến để tẩu thoát.

Vân Trung Phụng trầm tư gật đầu, một lát sau mới lí nhí nói:

-Tống tiên sinh, có một việc... không biết có nên nói cho Tống tiên sinh nghe không?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

-Tứ tiểu thư, nếu việc này có ích cho việc truy ra nội gian trong bản bảo thì cho dù có nên nói hay không, ta cũng mong tiểu thư cứ sự thực nói ra.

Vân Trung Phụng đắn đo mãi, cuối cùng hơi đỏ mặt cúi đầu hạ giọng nói:

-Tống tiên sinh, không phải ta cố làm ra vẻ thần bí, kỳ thực việc này có quan hệ đến danh dự gia phụ, lại nữa người trong cuộc lại là một người không biết võ công, nếu việc này không có liên quan đến vụ án đêm nay, mong Tống tiên sinh bảo mật giùm.

Song mục Tống Thiên Hành chợt lóe lên hai luồng dị quang, nghiêm mặt nói:

-Được, ta tuyệt đối bảo mật việc này!

Vân Trung Phụng nói:

-Lúc này, trong khi nói chuyện với nhị tẩu, nhị tẩu có nói từng phát hiện dưới gối tên tặc tử giả mạo nhị ca có một chiếc khăn tay thêu tên Hoa di.

Tống Thiên Hành rúng động buột miệng hỏi:

-Chiếc khăn đó có còn không?

(hết cuốn 2)